

פרדווקס המוחלט

1. סוף גבורות השם - פרק ה
אמנם עיקר הפירוש כמו שאמרנו, כי ראוי בפרט שיוינו החפכים יוצאים זה מזה כמו שאמרנו, בעבר היהוס והחצטרופות שיש להם ביהו, שני הפסים משלימים להיות הכל בעלי מסרו, שהרי יש כאן דבר והפכו ואין עוד דבר חסר, וזה עניין האחדות שアイ לעניין האחדות רק שהוא הכל ואינו חוץ ממנו.

...ולא עוד אלא שהוא מוכחה כי מה שיסד השם יתברך כל הבריאה דבר והיפוכו כדיוע מס' יצירה אין לך דבר בעולם שלא יהיה היפוכו ממש גם כן ובודאי יש לו זה רשיימו בחכמתו יתברך שהוא שורש הרצון המוליא לפועל. רק שבפועל שני ההפכים אינם בנושא אחד בשחוא יום ואינו לילה וכשהוא לילה אינו יום מה שאינו כן במקור שם כלל חד.

גב. אואה'ק ב' פקי
כל המתעורר בעולם מדור דורים עד אחרית, הכל הוא חלק שαιיפות וחקליק הכרות, שהולכות ומצטרכות לייצור שלמה, עד שלא באח הצורה המשלימה, המכונסת את הכל אל שלמותה, יש בהם טוב ורע, אמת ושקר, טומאה וטהרה, קדש וחול. אבל בשינויו האור של ההתאחדויות הכוללות, שיהיה מבורך כל אלה השαιיפות וחקליק ה הכרות למה הן באות, אז הכל יוכר לטוב, לאםת, לטורה, ולפודש, עולם שכלו שבת, שכלו טוב.

2. אה"ק ב' שיא יש עולם של חול, ועולם של קודש, עולמים של קודש, העולמים סותרים זה את זה. כמובן הסתירה היא סובייקטיבית. האדם בהשגתו המוצמצמת אינו יכול לפרש בין הקודש ובין החול, ואינו יכול להשוו את סתירותיה, והן אמנים מישובות ברום עולם, במכון קודש הקודשים.

3. עיר נא
 אחד, ואין ייחד כייחדו. האחד המצויר אצלנו הוא בחכרה איזה נושא, המאחד בתוכו הרבה עניינים, חלקיו גור או סגולות מסוימות או מושגים רוחניים, שונים ומפורדים זה מזה מצד עצם, א"ב אין ואחד המצויר שלנו אותו הנושא שיש לו ייחש לשם אחד, שהוא ממליצים אותו כלפי מעלה. אמנים בתואר ייחד כבר אנחנו רוצחים לומר שהליליה של כל מה שיש בו מושג פנויים, שאריתם רבודים יש בכך אין ייחיות אבל באמנות אין בcheinונגה השכלמים שום ההשראת לצייר לנו ייחיות אמתית, שתוף ויחס דמי וערך יש לכל צייר וכל תאר, שאנחנו מסגלים אותו לנו בתור עניין ציורי. עכ"פ התיאור של יחיד הוא יותר שולב בערכו את הרובוי מהתואר של אחד.

3א. ספר הכוויי - מאמר שני אות א - ל
 ואשר לתהורים השוללים כמו חיו ואחד וראשו ואחרו לא תאר בהם האלהות כי אם למען ישולל ממנה הפסם ...
 וכן אין אנו אומרים על האלהות אחד כי אם למען של ממנה את הרבוי לא למען ניחס לו את האחדות במובן שיש שם
אחדות אצלן כי האחד עצמנו הוא דבר המרכיב חלקים זמינים. כאמור עצם אחת שיריך אמר גוש מים אחד וגוש אויר אחד.
 וכן אתה אומר בנווגע לנו על דורך הדמיו לנופ' המחבר מחלקים יום אחד ושנה אחת. אולם העצם האלהות מורומים מעל כל
 חבר ופודר הרי שאין אנו אומרים אחד על האלהות כי אם כדי לשלל ממנה את הרבוי.

...חפשות באמת, אשר לא תשיגו הרכבה כלל - כמו שהוא מן השקר עליון מקרוה האחדות - רצוני לומר: כי אין האחדות עניין נוסף על עצמו, אבל הוא אחד - לא באחדות:

ג. אות'ק בTAG
בשביל כך האזות הלאלית, בתאר אחדותה, היא מתעלת על ציור האזות הרגילה, והיא באמות מתעלת על האזות באותה הגדה שהיא מתעלת על הריבוי, והואו העושר של הריבוי לעולם נמצא בקרבה בצורה יותר מבחיקה באין סוף...
ד. אובייקט הגדוז באנומיה חותם

...וכיוון שהוא תוכן של בריאות, עשויים מטעם גבורה של מעלה, אנו יודעים ברור שאיתו ברואה כי אם לשככל על ידה את המיציאות של הטוב הכללי והפרטני, בצורה יותר עליונה ונפלאה, בצורה כזאת, שמבלעדי התוכן של הרע לא יהיה למציאות של הטוב שלמה כל כך. ובזה אנו מכירים, שהיסוד הפימי של הרע הוא תוכן של טוב, ותוכן של טוב בראשי ומעליהם מאד.

4. אורות הקדש בעמדת ציצת
האדם בכל מהותו, באופיו ומואיוו, אינו עומד בזיה העומד העתיק, שיתגלה בו אור המשווה את הטוב ואת הרע, כי אם בעלם ההו, וגם העתיד הקרוב, שהטוב והרע בהם הם שני ערכיים ומוגנדים מן הקצה אל הקצה, על כן הוא אחוי במוסרות המוסר, והדריך המוביילה את כל יחיד, ואת הכלל כולו, אל העולם הגדול של הטוב המוחלט, שערכי החבדלה שבין טוב לרע מתבטלים בו, מרוב טובו ותגבורה שפעת חיו האדירים, הוא מפוש דוקא דרך אלח חלומים, ההוה והעתיד המתיחס אליו, שבhem הקווים מובדים, ומתוכם בא הכל אל האורה العليונית, של החשוויה. ודרך תיימں תוכחות מוסר. רק התשובה היא הערכה על ידה נעשה האדם וכל חייו מוצב כולם בעtid המאושר הרוחום, חייו העולם הבא במילואם, ושם באמת הטוב והרע משתווים. והतסיסה של הרע, המתפרק ומתעדך לערכי הטוב, באותם המהירות חנפלה, מכירתו לפניו מרום ממד, יוניות מהתכונות לѓביעות.

5. אורות התשובה יב, ה
 בשעה שהאדם חוטא בعلמא דפירודא, ואז כל פרט ופרט עומד בפני עצמו, והרע הוא רע בפני עצמו, ויש לו ערך רע ומזיק. וכשהוא שבאהבה מיד מתנוצץ עליו אור החוויה של עולם דיחודה, שהכל מתארון בו לחטיבה אחת, ובקשר הכללי אין שום רע כלל, כי הרע מצטרף אל הטוב לתבלו ולהררים עוד יותר את יקרת ערכו. ובזה מעשים הzdונות לזכויות ממש.

... וכשהוא שבמאהבה מיד מתנוצץ עליו אוור ההוויה של עלמא דיזודה, שהכל מותארין בו לחטיבה אחת, ובקשרו הכללי אין שום רע כלל, כי הרע מצטרף אל הטוב לתבלו ולהחרים עוד יותר את יקרת ערכו. ובזה נעשים הזדונות לזכירות ממש.

6. **דרכן חיים פ"ה יז**
והכל הוא מן השם יתברך ונו גור המחלוקת שזו פוטל וזה מכשיר וכל אחר טעם בפניהם עצמו, חן בירור המחלוקת זהינו ההלכה והוא מצד השכל הפשט שהוא שכגמור שלא שייך בשכל פשוט לגמרי מחלוקת, אף כי השכל הפשט למעלה משכל מכל מקום חכל הוא מן הש"י אשר מתוך הכל ודבר זה פשוט:
7. **דרכן חיים פ"ה יז**
אעיג שיצאה בת قول: "הלכה כב"ה" - לא היה הבת קול מבטל המחלוקת מפני שעשו אותה חמלוקת בי אהוב ואהוב היה המחלוקת הזה, רק כדי ללמד אותה הלכה שהיו חפצים לדעת ההלכה, ואדרבה בת קול היה אומר אלו ואלו דברי אליהם חיים והיה מחזיק את החולקים ולא היה מבטל המחלוקת, ולפיכך סמן המאמר הזה למה שלפנינו לומר שאם המחלוקת היתנה כונתם לש"ש לא תותבטל דעת החולקים ואוthon תלמידים שהיו מקבלים דבריהם לא קובל דעת שתותבטל... כי בודאי הש"י היה מקיים את המחלוקת שלהם כי היה אהוב המחלוקת זהה לפני השם יתברך כמו שיתבאר ומעתה התבאוו כל הקשיות, ואין ספק בפירוש הזה ואין צורך לדבר :
8. **דרכן חיים פ"ה יז**
אין דבר בעולם אשר האדם נمشך אליו יותר מן המחלוקת.
8. **ערפيلي טוהר צח**
אין להיבחן מקידוש הפכים גודלים כפי חmphרסט, כי כל חנראה לרבים מדברים חולקים והפוכים הוא רק מפני קטנותם וצמצום השקפתם, שאינם רואים כי אם חלק קטן מאד של השלים העליונה, וגם זה החלק בצורה מוקלקת מאד. אבל בעלי חזיהה המחוורת, מוחשבות למקומות שונים ומרחבים גודלים, ותוספות את אוצרות הטוב שבכל מקום, ומأخذים את הכל ביחיד ביחסו שליט.
- 8א. **ספר גבורות השם - פרק ה**
אמנם עיקר הפירוש כמו אמרנו, כי ראוי בפרט שייהיו הפכים יוצאים זה מזה כמו שאמרנו, בעבור וחיקוס וההצטיפות שיש להם ביחיד, שני הפכים ממשימים להיות הכל בלי חסרון, שהרי יש כאן דבר והפכו ואין עוד דבר חסר, וזהו עניין האחדות שכן לעניין האחדות רק שהוא הכל ואין חוץ ממנו,